వెండితెర సాక్షిగా

- జీడిగుంట రామచంద్రమూర్తి

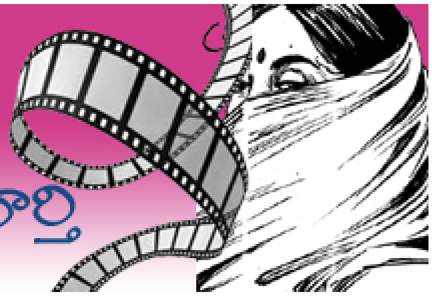

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

సినీ హీరో కావాలనుకుని కాఫీ హోటల్లో సర్వర్‌నయాను!

'అనుకున్నామని జరగవు అన్నీ -

అనుకోలేదని ఆగవు కొన్ని!'

అన్నారు ఆత్రేయగారు. ఈ సూక్తి అందరికీ అన్నివేళలా అనుభవంలోకి వస్తున్నా, వేరే నోటవింటే మాత్రం, "ఆహా! ఎంత విలువైన మాట శలవిచ్చారు మహాశయా?" అంటూ వారిని మెచ్చుకుంటాం.

పెళ్ళీడొచ్చిన ఓ అబ్బాయిగారు శ్రీదేవి లెవెల్లో వుండే అందమైన అప్సరసను అర్ధాంగిగా పొందాలని కలలు కంటాడు. ఆఖరికి కట్నం కోసం కాంప్రమైజ్ అయిపోయి మెల్లపిల్లనో, నల్లపిల్లనో కట్టుకుంటాడు. అనుకున్నది అనుకున్నట్టుగా జరక్కపోవటం అంటే అదే.

అదే విధంగా కాలేజీ బ్యూటీగా పేరు తెచ్చుకున్న ఓ కాంచనమాల చిరంజీవిలాంటి హీమాన్‌ని భర్తగా పొందాలని కోరుకుంటుంది. అయితే వాళ్ళ నాన్న ఘనంగా కట్నకానుకలు చదివించుకోలేని కారణం చేత పరిస్థితులకు లొంగిపోయి, జీవితంతో రాజీపడి సోడాగ్లాసు కళ్ళద్దాలూ బట్టతలా తలిగిన ఓ ఆర్డినరీ గుమస్తాకి ఇల్లాలిగా సెటిలైపోతుంది. ఒక్క పెళ్ళి విషయమే కాదు, ఏ సంగతైనా అంతే. జీవితంలో ఏదీ అనుకున్నది అనుకున్నట్టు జరగదు.

చాలామంది సినీమా తారలు తమను ఎవరైనా ఇంటర్వ్యూ చేస్తే "నేను డాక్టర్నవుదామనుకున్నాను, కానీ యాక్టర్నయ్యాను" అని చెప్తూంటారు.

అలాగే కొంతమంది మెడిసిన్ చదివి డాక్టర్లయి కూడా ఆ వృత్తిని డోంట్‌కేర్ అని ఎడం కాలితో తన్ని సినీపరిశ్రమలో కుడికాలు పెడతారు. యాక్టర్‌గా లేబిల్ తగిలించుకుంటారు.

"నేను సినీమా యాక్టర్ని అయ్యుండకపోతే మా వూరి సినీమా హాల్లో వేరుసెనక్కాయలు అమ్ముకుంటూ వుండేవాణ్ణి" అని నిజాయితీగా చెప్పేవారు కూడా వున్నారు. కనుక ఏతావాతా చెప్పేదేమిటంటే అన్నింటి వెనుకా అదృష్టం అనే అదృశ్య శక్తి కలిసిరావాలి.

అదే కనుక కలిసొస్తే అంట్లు తోముకునే ఆడపిల్ల అగ్రశేణి హీరోయిన్ అయిపోవచ్చు. బస్సులో టిక్కెట్లు ఇచ్చే కండక్టరు నంబర్ వన్ హీరోగా తారాపథంలో ఓ వెలుగు వెలగవచ్చు. అలాంటి వారిని మనం ఇంటర్వ్యూ చేస్తే 'నేను సినీమా హీరోనవుతానని కలలో కూడా అనుకోలేదు' అని చెప్తారు. అతను అనుకోలేదు కదా అని జరిగేది జరక్కమానదన్నమాట.

అలా అట్టడుగు స్థాయినుంచి సినీ తెరమీదకు వచ్చి హీరోగా స్థిరపడి ఏసీ కారుల్లో తిరుగుతూ నక్షత్రాల హోటళ్ళలో గడుపుతూ విదేశీమందులు తాగుతూ విదేశీ బ్యాంకుల్లోనే ఎక్కౌంట్లు నిర్వహిస్తూ విలాసవంతమైన జీవితాన్ని కొనసాగించగలిగే స్థాయికి ఎదిగిన హీరోలు లేకపోలేదు.

అలాంటి ఏ ఒకరిద్దర్నో ఆదర్శంగా తీసుకుని తాము కూడా అలాగే పేరు ప్రఖ్యాతలూ, పెన్నిధులూ సమకూర్చుకోవాలని ఉవ్విళ్ళూరేవారు మాత్రం చాలామంది వుంటారు. ఉన్నారు.

సాధారణంగా టీనేజీలో ఉండే అమ్మాయిల్లోనూ అబ్బాయిల్లోనూ ఈ రకం ఆలోచనలు రాజ్యమేలుతుంటాయి. కానీ అనుకున్నది అనుకున్నట్టుగా జరగదు కదా మరి.

ఆ మధ్య కొత్తగూడెంలో జరిగిన ఓ సంఘటన గురించి మీరు తెలుసుకుంటే నా పాయింటు సెంటు పర్సంట్ కరెక్టంటారు.

అనగనగా ముగ్గురు దోస్తులు.

వాళ్ళు ముగ్గురూ సినీమాలపై మోజుతో ఫాషన్లపై ఆసక్తితో చదువు సంధ్యల్ని నిర్లక్ష్యం చేశారు. ఫలితంగా పదో తరగతి ఫెయిలయ్యారు. ఇంట్లో ఆదరణ సన్నగిల్లింది. చదువుపట్ల శ్రద్ధ లేకుండా అల్లరి చిల్లరిగా తిరిగే పిల్లల్ని ఏ తల్లితండ్రులు ఆదరిస్తారు చెప్పండి?

ఎప్పుడైతే ఇంట్లో ఆదరణ తగ్గిపోయి జేబుల్లో డబ్బులు లేకుండా పోయాయో అప్పట్నించీ చిన్న చిన్న దొంగతనాలు చేయటం ప్రారంబించారు. ముందుగా ఇంట్లోనే ట్రయిల్ వేశారు. అది సక్సెస్ కావటంతో వీధిన పడ్డారు.

చదువు పట్ల ఆసక్తీ, శ్రద్ధా పూర్తిగా సన్నగిల్లి విచ్చలవిడి జీవితానికి అలవాటు పడ్డ ఈ ముగ్గురు కుర్రాళ్ళూ క్రమేపీ తాగుడికి బానిసలయ్యారు. ఆ బాపతు అవసరాలు పెరగటంతో పెద్ద పెద్ద దొంగతనాలు ప్రారంభించారు. ఆ విధంగా ఎక్కడైనా అయిదారు లక్షలు దొరికితే ఓ సినిమా తీసి అందులో తామే హీరోలుగా నటించాలనుకున్నారు.

ఈలోగా అనుకున్నది అనుకున్నట్లు జరగదనే రూలు ప్రకారం వాళ్ళు ముగ్గురూ పోలీసుల కంట్లో పడ్డారు. ఈ ఇంట్లో దొంగతనం చేసి పారిపోతున్న వాళ్ళను పట్టుకుని పోలీసులు లాకప్‌లో వేశారు. ఆ తర్వాత తల్లిదండ్రులకు కబురు చేశారు. వాళ్ళొచ్చి తమ పిల్లల పక్షాన సారీ చెప్పారు. ఇకనుంచీ తమ పిల్లల్ని దారిలో పెట్టుకుంటామని ప్రామిస్ చేశారు. వదిలెయ్యండి.

కానీ తల్లిదండ్రులే పట్టించుకోకుండా వదిలేస్తే ఏమవుతుంది? ఏమవుతుందో ప్రభు జీవితాన్ని తరచి చూస్తే మనకు బోధపడుతుంది.

మెదక్ జిల్లా కౌడిపల్లి గ్రామానికి చెందిన ప్రభు వయస్సు పాతికేళ్ళు. పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేట్ డిగ్రీ చేతిలో ఉన్నా ఉద్యోగం రాలేదు. రాలేదో, అందుకోసం సిన్సియర్‌గా ప్రయత్నం చేయలేదో మనకు తెలీదు. అయితే అతనికి సినిమాలంటే చిన్నప్పట్నించీ పిచ్చి. క్రమేపీ అతనిలో నటన పట్ల ఆసక్తి పెరిగింది. సినిమా హీరో కావాలని కలలు కన్నాడు. హైదరాబాద్‌లోని ఉస్మానియా యూనివర్శిటీ నిర్వహించే 'థియేటర్ ఆర్ట్స్ డిప్లొమా కోర్స్'లో కూడా చేరాడు. ఆకాశవాణి నాటక విభాగంలో ఆడిషన్ పాసయ్యాడు. ఇన్ని అర్హతల్ని చేతిలో పెట్టుకుని మళ్ళీ సినిమా అవకాశాలకోసం ప్రయత్నం చేశాడు. ఎంత ప్రయత్నించినా అవకాశం లభించలేదు. నిరాశకు గురయ్యాడు. కొంత మతిస్థిమితం కూడా కోల్పోయాడు. ఓరోజు రాత్రి పదిగంటలకు తన రూములోంచి బయటకు వచ్చి సనత్‌నగర్ రైల్వే బ్రిడ్జి దగ్గరకు చేరుకుని రైలు పట్టాలపై తలపెట్టి పడుకున్నాడు. అదే సమయంలో ఓ రైలు అతని మీదనించి వెళ్ళిపోయింది. అతను దారుణంగా మృతి చెందాడు. అతని ఆత్మశాంతికి భగవంతుణ్ణి ప్రార్థించడం తప్ప ఎవరు మాత్రం ఏం చేయగలుగుతారు?

అయినా నిరాశ చెందిన వాళ్ళంతా ఆత్మహత్య చేసుకోవాలని రూలేం లేదుకదా! అందుకే యాక్టరవుదామని మద్రాసు మహానగరం చేరుకున్న 'శీను' కాఫీ హోటల్లో సర్వరయ్యాడు. ఆ కథాక్రమాన్ని కూడా మీ ముందుంచుతున్నాను.

శ్రీకాళహస్తిలో తిరువేంగళం అని ఓ ప్రభుత్వోద్యోగి వుండేవాడు. ఆయనకు ఇద్దరే పిల్లలు. ఒక అబ్బాయి, ఒక అమ్మాయి. వచ్చే జీతంతో కుటుంబాన్ని చక్కగా పోషించుకుంటూ పిల్లలిద్దర్నీ శ్రద్ధగా చదివిస్తున్నాడు తిరువేంగళం. అబ్బాయి ఇంటర్లోకి, అమ్మాయి టెన్త్‌లోకి వచ్చారు. పదోతరగతి పూర్తవుతుండగా అమ్మాయికి సంబంధాలు చూడటం ప్రారంభించారు. ఉన్నంతలో మంచి సంబంధం చూసి అమ్మాయి పెళ్ళి చేసేయాలనీ, అబ్బాయికి డిగ్రీ చెప్పించి మంచి ఉద్యోగస్థుణ్ణి చేయాలని తిరువేంగలం అనుకున్నాడు.

అనుకున్నది అనుకున్నట్టుగా జరగలేదు. అలా అని జరిగేది జరక్కమానలేదు. అదే సమయంలో తిరువేంగళానికి లంగ్ కేన్సర్ వచ్చింది. వైద్య చికిత్సకోసం ఉన్నదంతా ఖర్చుపెట్టుకున్నాడు. అయినా ఫలితం కనిపించలేదు. ఏడాది తిరక్కుండానే మృత్యువాతపడ్డాడు.

పాపం అతని కుటుంబం వీధిన పడింది. ఎలాగో అలా సంసారాన్ని నెట్టుకు రావాలన్న తపనతో తిరువేంగళం భార్య ఓ కాన్వెంటు స్కూల్లో అన్‌ట్రైన్డ్ టీచరుగా చేరింది. ఆమె సంపాదన ఇంటి ఖర్చులకే సరిపోయేదికాదు. ఇక పిల్లల చదువెట్లా సాగుతుంది? ఇద్దరూ చదువు మానేశారు. శీనుకి ఏదో ఒక ఉద్యోగం చేసుకోవలసిన అవసరం ఏర్పడింది.

ఎక్కడా అతని చదువుకి తగిన పని దొరకలేదు. సినీమాల్లో చేరితే బాగా సంపాదించవచ్చునన్న ఆలోచన కలిగింది అతనికి. స్కూల్లోనూ కాలేజీలోనూ చదివే రోజుల్లో అతను కొన్ని నాటకాలు వేశాడు. బహుమతులు కూడా వచ్చాయి.

ఆ ధైర్యంతోనే అతను మద్రాసు వెళ్ళి సినిమాల్లో వేషాలు కోసం ప్రయత్నించాలనుకున్నాడు. తన మనసులో మాట తల్లికి చెప్పాడు. కానీ ఆవిడ అందుకు ఒప్పుకోలేదు. శీనులో నిరాశ చోటు చేసుకుంది. ఇంటి ఆర్థిక పరిస్థితులు క్రమేపీ దిగజారుతున్నాయి. మరోవైపు తన చెల్లెలికి పెళ్ళి చెయ్యాలి. రాత్రింబగళ్ళు ఆలోచించాడు. చివరకు ఓ నిర్ణయానికి వచ్చాడు.

ఓ రోజు రాత్రి తల్లీ, చెల్లెలూ మంచి నిద్రలో ఉండగా వాళ్ళ మెడలో వున్న బంగారు గొలుసులు రెండూ తస్కరించి లారీలో మద్రాసు చేరుకున్నాడు. పాండీ బజార్లో వున్న ఓ చిన్న హోటల్లో గది అద్దెకు తీసుకున్నాడు. ఆరోజు నించే సినిమాల్లో అవకాశాల కోసం హోరాహోరీగా ప్రయత్నాలు ప్రారంభించాడు. ఎమ్జీఆర్, శివాజీగణేశన్ వంటి పెద్ద హీరోల్ని కలుసుకుని ఏదో ఒక చిన్న వేషమైనా ఇప్పించమని ప్రాధేయపడ్డాడు. అప్పటికప్పుడు వేషం కావాలంటే ఎవరు మాత్రం ఏం సాయం చేయగలుగుతారు? అక్కడికీ ఒకరిద్దరు నిర్మాతలకు శీనుని రికమెండ్ చేశారు.

ఫలితం కనిపించలేదు. బంగారం అమ్మగా వచ్చిన డబ్బంతా ఖర్చయిపోయింది. హోటల్ రూం ఖాళీ చేసి రోడ్డున పడ్డాడు. ఇంటికి తిరిగి వెళ్ళేందుకు అతనికి మనసొప్పలేదు.

రైల్వేస్టేషన్‌లో ఎవరైనా తెలిసిన ముఖాలు కనిపిస్తే నాలుగు రూపాయలు అడిగి తీసుకోవచ్చునన్న ఆశతో ప్రతిరోజూ స్టేషన్‌కి వెళ్ళేవాడు.

ఎప్పుడైనా ఎవరైనా దయతలచి నాలుగు రూపాయలిస్తే ఓరోజు గడిచిపోయేది. కానీ ఇలా ఎంతకాలం?

సినిమాల్లో అవకాశం దొరికే ముందు ప్రాణం నిలవాలి కదా! ప్రాణాలు నిలవాలంటే తిండి కావాలి. తిండి కావాలంటే డబ్బుండాలి.

పనికోసం అతను ప్రతిచోటా తిరిగాడు. చివరకు ఓ కాఫీ హోటల్లో చిన్న పని దొరికింది. ఇక కడుపు కాల్చుకోనవసరం లేదన్న సంతృప్తి లభించింది. తక్కిన కుర్రాళ్ళతో అతనూ ఆ హోటల్లోనే ఎక్కడో అక్కడ తలదాచుకునే నీడ దొరికింది.

రోజులు, వారాలు, నెలలు గడిచిపోయాయి. నిర్విరామమైన దైనందిన జీవితంలో సినిమాల్లో నటించాలన్న అతని కోరిక మసకబారిపోయింది. హోటల్లో మాత్రం అతని కృషికి ఫలితం లభిస్తూ వచ్చింది. క్లీనరుగా చేరిన వాడు ఇప్పుడు సర్వరుగా ప్రమోషన్ పొందాడు. రెండు పూటలా భోజనం, ఉండటానికి వసతి, ఏడాదికో యూనిఫాం, నెలకు వెయ్యిరూపాయల జీతం.

ప్రతినెలా తన జీతంలోంచి ఇంటికి ఆరువందలు పంపుతున్నాడు శీను.

'సినిమాస్టార్' కావాలనుకుని ఇరవై ఏళ్ళక్రితం ఎప్పుడో మద్రాసు చేరుకున్న శ్రీను అక్కడికి ఓ స్టార్ హోటల్లో సీనియర్ సర్వర్‌గా ఇప్పటికీ జీవితాన్ని గడుపుతున్నాడు.

అందుకే అంటారు.

అనుకున్నామని జరగవు అన్నీ - అనుకోలేదని ఆగవు కొన్నీ.

(వచ్చేనెల మరో కథనం)

Post your comments

(పాతికేళ్ళ క్రిందట సితారలో ధారావాహికగా వచ్చిన ఈ కథనాలు

రచయిత ప్రత్యేక అనుమతితో పునర్ముద్రణ)